

Xavier Bobés

La quimera del manipulador d'objectes

Pausa 39 (2017)

El creador escènic Xavier Bobés ens acosta a la poètica del teatre d'objectes on, mitjançant els codis proposats pel manipulador, els objectes esdevenen metàfora.

Els objectes tenen *per se* un significat. Els creem buscant un sentit a la seva existència, una utilitat més o menys vàlida, més o menys útil / inútil. Els hem projectat un desig, un objectiu. Una vegada acomplert, l'objecte entra en escena: el dia a dia, la realitat més tangible. Tenen una forma, un pes, una fisonomia que no només no desapareix, sinó que s'altera segons l'ús que se'n faci. L'objecte va esbossant amb calma un retrat de l'individu, el qual pot tenir infinites variacions i estils: dependent del subjecte, dependent de l'objecte. Podem observar-hi la història d'un home, d'una civilització, d'una època.

Una vegada ha començat a crear-se aquest esbós de matisos de l'ésser humà, l'objecte adquireix una espècie de memòria simbòlica: ja no és un objecte més en sèrie sinó que es converteix en l'«objecte de». A través seu el manipulador expressa tot allò que conforma el seu caràcter, la seva personalitat. I ho fa, en la majoria dels casos, inconscientment. Tant si el gest que acompanya l'objecte és espontani com si no, aquest revela una tria, una direcció. I llavors entra en joc l'observador, o el que és el mateix, l'espectador.

La mirada afronta el repte de la descodificació del llenguatge dels objectes a través de la pràctica de l'observació: en el detall, en la singularitat de cada instant, en allò que el fa indispensable. Inconscientment creem partitures objectuals, lligades a una musicalitat concreta i on intervenen dos principis clàssics de la composició: el ritme i la intensitat. L'instrument que ens acompanya és tot allò que tenim entre mans. L'estudi dels estils de manipulació dels objectes i també dels individus teixeix un patró col·lectiu en què el retrat individual poc a poc es converteix en paisatge, multitud de retrats.

L'expressivitat dels objectes es dona gràcies al principi d'acció: en el moviment dels objectes, però sobretot en la pausa. És en el moviment quan l'esdeveniment té lloc, i és en la pausa quan l'acció crea la comunió entre el subjecte i l'objecte. El gest «en pausa» és la síntesi de la composició de moviment en i amb l'objecte.

Aquesta és la quimera del manipulador d'objectes: trobar aquest instant que perpetua l'objecte, l'instant en què aguantaríem la respiració i l'objecte es converteix en un vehicle que expressa allò que és per ell mateix i per a qui l'està utilitzant. És la transgressió de l'objecte, la seva revelació. I és a partir d'aquí que aquest es manifesta, l'objecte informa el subjecte sobre la seva condició, el seu estat.

L'objecte es converteix en metàfora, en representació. Condicionat per la nostra mirada, a partir d'una composició simbòlica de codis de manipulació i mitjançant la imaginació, aturem el temps per comprendre'l, intentant aprofundir en el significat d'aquest instant en què l'ésser humà s'enfronta a l'abisme, al buit: el dia a dia. El temps no s'atura, es troba en estat de latència, en un camí que es desfragmenta per presentar-nos tot allò que ens envolta des d'un estat d'alerta. Fixem la mirada en un acte banal però íntimament revelador, per la seva actitud reiterativa, per la seva tendència a l'acumulació, per la influència que té en el nostre quotidià i en tot allò que provoquem al nostre voltant.

Mots clau: autoria, creació escènica, teatre d'objectes

Entrada anterior
Juego y Compromiso: el Procedimiento

Entrada posterior
«Els miralls són enganyosos»: espai, mirada i desig a «La col·lecció» (1961)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:

pausa@salabeckett.cat

**Diputació
Barcelona**

Institut del Teatre